

[Bernhard Baunsgaard.]

Jeg må også sige, at de ord, der faldt fra hr. Glistrup, og de ord, som venstres ordfører endte i, glædede mig, og jeg kan jo fortsætte linjen med den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen, med hr. Børge Johansen, med den kommunistiske ordfører og med hr. Flygaard.

Der er én ting, jeg vil sige om de indvendinger, der er kommet. Man har sagt, at dette kun er en detalje. Jeg tror, man skal være forsigtig med at bruge ordet detalje. Det er en enkelthed, men det er en enkelthed, der har overordentlig stor betydning. Jeg har i den skriftlige fremsættelse gennemregnet et eksempel, der viser, at med uændret udskrivningsprocent og skatteprocent for kommunerne ville vi for en indtægt på et par og fyrretyve tusind kroner have fået en skattelettelse på over 2.000 kr. Jeg beder om, at man sammenligner det med den skattelettelse, der fremkommer efter det forslag, som regeringen kalder en skattereform, så vil man forstå, at vist er dette kun en enkelthed, men nogen ubetydelig enkelthed eller detalje er det sandelig ikke, for langt det meste af skattelettelsen ville være fremkommet, hvis vi havde haft denne lønregulering i stedet for pristalsreguleringen.

Må jeg sige om indvendingerne imod, at man brugte industriarbejderes timelønsindeks som udgangspunkt: for det første foreligger denne indeks så tidligt, at den meget vel kan anvendes i stedet for pristalsreguleringen. Der er ingen vanskelighed ved det, og det er klart, at hvis vi beder om at få den yderligere fremskyndet, kan det også lade sig gøre. Det er den ene ting. Derefter dette, at den ikke dækker alle indkomster i dette land. Nej, vi kan ikke finde en indeks, der dækker alle indkomster i dette land. Det er statistisk umuligt, men vi kan også roligt fastslå, at pristallet heller ikke dækker udgifterne for samtlige familier i dette land. Vi er nødt til at vælge, hvad enten det gælder beregningen af en lønindeks eller beregningen af et pristal. Det kommer aldrig til at dække alle, det må blive et gennemsnit.

Jeg havde egentlig håbet, at jeg i dag kunne konstatere, at vi er kommet for sent med vores forslag om en lønregulering i stedet for en pristalsregulering, fordi vi i dag har regeringens forslag, men jeg må konstatere,

at man ikke i regeringens forslag har valgt at gå over til lønregulering.

Jeg vil gerne som noget af det sidste understrege, at med den udvikling, der er i lønningerne — vi må formentlig regne med, at der fra 1973 frem til 1975 sker en udvikling i lønningerne på 50 pct. — vil enhver kunne se, at hvis man fortsætter med en simpel pristalsregulering af skalagrænserne i regeringens forslag og i personfradragets størrelse, så vil man formentlig i løbet af tre år have ødelagt alt, hvad man har opnået ved det, som regeringen kalder sin skattereform.

Jeg vil gerne understrege det efter min opfattelse, og den er jeg jo aldeles ikke alene om, meget stærke inflationsfremmende moment, der ligger i den valgte måde at regulere skalagrænser og personfradrag på. Det er klart, når arbejderne må se, som Paulus Andersen kunne konstatere, at i sidste års indtægt var der en lønstigning på 26 pct., men at reallønnen var forbedret med 3 pct. En stor del af ansvaret herfor bærer jo det faktum, at med fastholdte udskrivnings- og skatteprocenter stiger det offentlige indtægter automatisk for statens vedkommende med i hvert fald 13-14 pct. og for kommunernes vedkommende med 12 pct., hver gang befolkningens indtægt stiger med 10 pct. Stående over for, at vi i løbet af to år må se en lønfremgang på 50 pct., så kan alle se, at dette må være en selvstændig inflationsfaktor, som vi ikke kan lade passere.

Og så til allersidst: venstre sagde, at når de radikale fremsatte dette forslag, så må det forudsætte, at man havde en meget betydelig sparevilje. Ja, det skal jo ikke lægges oveni, det er jo for fremtiden, det er for de år, der kommer efter det år, vi vælger at lade regeringens forslag træde i kraft. Men jeg kan forsikre ordføreren for venstre om, at vi er parat til at spare, vi er oven i købet parat til at spare for de forslag, vi selv fremsætter; foranlediget af bemærkningerne kan jeg ikke lade være at minde om, at det var venstre ikke. Hvis venstre havde stemt for sine egne ønsker med hensyn til spareforslag, så havde der være flertal i tinget herfor, men man lovede jo socialdemokratiet at lade være at spare. Det kommer man ikke ud for fra radikal side.

Hermed sluttede forhandlingen.